

NEVIN BIRSA

Zmerom bliže sebi

Izbistril sem ogenj

Izbistril sem ogenj, zaplaval v
irhasti sen vodá, prosil sem
nebo,
da pljuskuje v srž preteklosti,
in spet sem gorel kot ogenj,
se igral z živalmi in rastlinami.

Dolgo sem slonel
na holmu teme,
na črkah, na temenu bele
svetlobe so se iskale skale, piš ljubezni
je škropil potna čela, pravljice
so se ponavljale in obogatile izvire:

stal sem na križpotju,
velike zvezde so drsele v moje grlo,
mi kazale pot, in koralde
so obvladovale
daljave, prinesle mrč na pladnju ustnic,
se zakopale v vetrnico,
in me poljubile.

V grozljivo svetlobo noči

Šel sem na vrt
in stopil v grozljivo svetlobo noči,
pozabil sem, da živim,
in hotel sem še močneje živeti.

To sem hotel.

Bleščala se je smrt:
bežal sem
v tkivo
slepote, vrč, razbit, klanec, vzpenjajoč se
v zenico morja in zemlje:

dalje, o, dalje,
vodiš me do videnja in praproti,
vodiš me v srh
pojoče hiše, v akvarij zvezd,
v silhueto davnine:

tja me vodiš.
tja me vodiš.

Bradati planet

Bradati planet išče
svoje rojstvo
v srčiki svetá,
ovdoveli soj večera
se sceja
v modre oči,
neizmerna je tančica žvepla,
koprnenja,
in tamkaj se razvleče
prostornina
v neizmeren soj duhá,
z voljo žalostnega smehljaja,
v dinamit življenja.

Neko novo občestvo

Razpršil sem se vase:
na bregu je odmevalo drevo
in padalo vase o rosa!

Dekle je nosilo ruto molka
med svojimi prsti,

vse občestvo
je krožilo v njenih žilah,
in približevala se je noč, polna kresnic,
groze in mogočnega ognja.

Pod kožo smo vsi ljudje,
ne verjamem,
in nočem verjeti, da se jutri vrnem
v to dolino ognjemetov:
med zobmi in slino
bom iskal navdih,
med mavrico in krvjo
se je bohotilo neko novo občestvo,
iskal sem prijatelje,
iskal sem volumen jutra,
vsi so strmeli vame: (Odprite vrata!)

Zmerom bliže sebi

Na nebu bom nosil hrbet lune:
upognil bom vse vetrove,
hlastno pil temó, vodo in mir,
raztrgal papir
pinij,
od vsepovsod bodo pritekale mravlje,
iskal bom porod, začetek in konec,
iskal bom
silhueto in krč zvonov,
begal bom v nemirnem sejmu noči,
hodil od prostranstva do prostranstva,
zmerom bliže sebi,
zmerom bolj daleč,
z vozli trave in vode pod pazduhami,
z resnico
in lažjo,
z lakotjo
in žejo,
v blagoslovu vetra in šmarnic
bom odgrnil praprot in nemir.

Prosim ogenj

Prosim ogenj, naj ugasne:
premraženi zvonec
utriplje v senci drevesa,
paradižnik zori v kambiju srcá,
tečem skozi klic lune,
čmrlji brenčijo v etru zvezdá,
en sam klic se je zasidral vame,
globine jočejo,
prijatelji jočejo,
in ljubice žarijo,
klic prihaja iz globin in mednožja
(vse redkeje jih slišim)

Potujem v jedro nezavesti

Skozi metež
svetá, skozi blisk zlatá,
potujem v jedro nezavesti,
od tam še naprej, v območje
žil in krvi,
v mogočno hordo časa
in med bilke umiranja.

Od tam še naprej: v sipko kapuco
oblakov nad morjem,
v blago govorico delfinov
v rozeti večera, od tam še naprej,
v mesečino besed
in bledih kamnov v njej.

Škrge oblakov

Prinesli ste mi mostove,
tam zgoraj drhteči ptiči,
od kod bežijo bežijo, kam?

Mreža oči in klici iz papirja
hočejo pojesti sami sebe
(od tod dalje ni poti),
ampak škrge oblakov hitijo v vodo in znova
prinesem pest
čričkov v pekel, in sonce se skobaca
na hrbet jutra. Misel
uničuje srebrni piedestal
(od tod dalje ni poti).

V jamo hladnih kovin

Dežniki v srcu vrabca,
v peči srebrnine, v zgubljeni
perutnici, in sprošča se zemlja,
v vsem hlepenju, kjer najdem
trepot cimeta in krvi; o zapuščena roka,
polna blata in src v zagonu stekla,
o šum stekla
v prodirnem plodu paprike,
naprej in naprej,
med kamni
in stebli,
med erotiko in peklom: vedel sem za vse to,
že zdavnaj, že jutri,
zmerom, v pekočem popoldnevu,
in sramežljiva tkanina davnine
se pogreza v cirusu krvi
(kako je daleč sonce,
amplituda se ugreza v apnencu zraka,
duši me, zato bežim
v jamo hladnih kovin:
in tamkaj je vse, kar sem znal in hotel).

Vrtnar, ki tli v koži zemlje

Vrtnar, ki tli v koži zemlje,
se me dotika s krivenčastimi prsti,
tudi ko padam v nesmiselno
luč in v skorjo poldneva: nekoč
bom zbežal od tod,
toda kam me nesejo peruti
in kam moram
raztrositi otavo smrti, kam, kam?

Verjamem,
da me nosiš v vrtoglavo čebelo,
kajti izsušeni zvoki in praproti
nihajo
v bolečini: nihajo, nihajo,
v mreži drevja, v škrlatni burji,
od koder se usipljejo
semena sonca in brstje noči.

